

Úvodní stránka>Obrátit se na soud>Kde a jak>Právo kterého státu se použije?

Právo kterého státu se použije?

Litva

1 Zdroje platných norem

1.1 Vnitrostátní normy

Kapitola II, část I, hlava první občanského zákoníku Litevské republiky

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II)

Nařízení Rady (EU) č. 1259/2010 ze dne 20. prosince 2010, kterým se provádí posílená spolupráce v oblasti rozhodného práva pro rozvod a rozlučku.

1.2 Vícestranné mezinárodní úmluvy

Haagská úmluva ze dne 5. října 1961 o právu použitelném na formu závětí.

Haagská úmluva ze dne 5. října 1961 o pravomoci orgánů a použitelném právu při ochraně nezletilých.

Haagská úmluva ze dne 4. května 1971 o právu použitelném na dopravní nehody.

Haagská úmluva ze dne 2. října 1973 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti.

Úmluva o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy otevřená k podpisu v Římě dne 19. června 1980.

Haagská úmluva ze dne 19. října 1996 o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí.

Úmluva ze dne 30. října 2007 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (nová Luganská úmluva).

1.3 Hlavní dvoustranné úmluvy

Dohoda mezi Litevskou republikou a Arménskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Ázerbájdžánskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Uzbekistánskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Kazachstánskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Protokol k Dohodě mezi Litevskou republikou a Kazachstánskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Ukrajinou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Moldavskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Polskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou, Estonskou republikou a Lotyšskou republikou o právní pomoci a právních vztazích.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Běloruskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Čínskou lidovou republikou o právní pomoci v občanských a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Ruskou federací o právní pomoci a právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech.

Dohoda mezi Litevskou republikou a Tureckou republikou o právní a justiční spolupráci v obchodních a občanských věcech.

2 Uplatňování kolizních norem

2.1 Povinnost soudce uplatnit kolizní normy z vlastní iniciativy

V souladu s čl. 33 odst. 1 zákona Litevské republiky o soudech se při projednávání případů soudy řídí Ústavou Litevské republiky, zákony, mezinárodními dohodami, jejichž stranou je Litevská republika, usneseními vlády a dalšími právními akty platnými v Litevské republice, které nejsou v rozporu s právními předpisy. V souladu s čl. 1.10 odst. 1 občanského zákoníku Litevské republiky se na občanskoprávní vztahy vztahuje zahraniční právo, pokud je tak stanoveno mezinárodními dohodami, kterých je Litevská republika stranou, dohodami mezi stranami nebo právními předpisy Litevské republiky.

2.2 Zpětný odkaz

V souladu s článkem 1.14 občanského zákoníku Litevské republiky platí, že pokud příslušné zahraniční právo stanoví zpětný odkaz na právo Litevské republiky, použije se právo Litevské republiky pouze v případech stanovených tímto zákoníkem nebo v cizím právu. Pokud příslušné zahraniční právo stanoví, že je třeba obrátit se na právo třetího státu, použije se právo třetího státu pouze v případech stanovených tímto zákoníkem nebo právem třetího státu. Pokud při určování občanskoprávního stavu osoby odkazuje příslušné zahraniční právo zpět na právo Litevské republiky, použije se právo Litevské republiky. Tato pravidla se nepoužijí v případech, kdy si strany transakce zvolily rozhodné právo, včetně určení rozhodného práva pro formu transakce a rozhodného práva pro mimosmluvní závazky. Vyžadují-li pravidla mezinárodního práva soukromého použití mezinárodní smlouvy / úmluvy, řídí se otázky zpětného odkazu a dalšího odkazu na právo třetího státu ustanoveními příslušné mezinárodní smlouvy / úmluvy.

2.3 Změna kolizního kritéria

Občanský zákoník Litevské republiky v tomto ohledu nestanoví žádné obecné pravidlo.

2.4 Výjimky z obvyklého uplatňování kolizních norem

V souladu s článkem 1.11 občanského zákoníku Litevské republiky se pravidla cizího práva nepoužijí, pokud by jejich použití bylo v rozporu s veřejným pořádkem stanoveným Ústavou Litevské republiky a jinými zákony. V takových případech se použijí občanské zákony Litevské republiky. Kogentní právní předpisy Litevské republiky nebo jiného státu, se kterým je spor nejtěsněji spojen, platí bez ohledu na to, že si strany dohodou zvolily jiné zahraniční právo. Při rozhodování o těchto záležitostech musí soud vzít v úvahu povahu a cíle těchto pravidel a důsledky jejich použití nebo nepoužití. Zahraniční právo použitelné podle tohoto zákoníku nemusí být uplatněno, pokud s ohledem na všechny okolnosti věci nemá toto právo jasnou souvislost s věcí nebo její částí, ale věc spíše souvisí s právem jiného státu. Toto pravidlo se nepoužije, pokud bylo rozhodné právo zvoleno dohodou mezi stranami transakce.

2.5 Zjištění cizího práva

V souladu s článkem 1.12 občanského zákoníku Litevské republiky se v případech uvedených v [mezinárodních dohodách nebo zákonech](#) Litevské republiky zahraniční právo uplatňuje, vykládá a jeho obsah zjišťuje soud z moci úřední (z vlastního podnětu). Pokud je použití zahraničního práva stanoveno dohodou mezi stranami, veškerá zjištění týkající se obsahu použitého zahraničního práva, s přihlédnutím k oficiálnímu výkladu tohoto práva, jeho použití v praxi a doktríně cizího státu, by měla být poskytnuta stranou spoléhající se na zahraniční právo. Na žádost strany sporu může soud při shromažďování informací o platném zahraničním právu poskytnout pomoc. Pokud soud nebo strana spoléhající se na zahraniční právo tyto povinnosti nesplní, použije se právo Litevské republiky.

republiky. Ve výjimečných případech, kdy je nutné přijmout naléhavá předběžná opatření na ochranu práv jednotlivce nebo jeho majetku až do určení rozhodného práva pro spor a jeho obsah, může soud vyřešit naléhavé záležitosti uplatněním práva Litevské republiky.

3 Kolizní pravidla

3.1 Smluvní závazky a právní akty

V souladu s článkem 1.37 občanského zákoníku Litevské republiky se smluvní závazky řídí právem zvoleným dohodou mezi stranami závazku. Taková dohoda mezi stranami může být stanovena na základě podmínek smlouvy uzavřené mezi stranami nebo může být odvozena ze skutkových okolností případu. Smluvní strany si mohou po vzájemné dohodě zvolit právo konkrétní země, které se bude vztahovat na celou smlouvu nebo její část či části. Strany mohou kdykoli po vzájemné dohodě nahradit dříve zvolené právo použitelné na smluvní závazek jiným právem. Změna rozhodného práva má zpětný účinek, ale nelze se jí dovolávat vůči třetím stranám a nečiní smlouvu neúčinnou. Skutečnost, že si strany po vzájemné dohodě zvolily, že se na smlouvu uplatní zahraniční právo, nepředstavuje důvod pro odmítnutí použití kogentních norem právních předpisů Litevské republiky nebo jiného státu, které strany nemohou dohodou měnit nebo se jejich uplatnění vzdát.

Pokud si strany nezvolí rozhodné právo, použije se právo státu, s nímž je smluvní závazek nejtěsněji provázán. V takovém případě se předpokládá, že státem, který je nejvíce dotčen závazkem ze smlouvy, je stát, na jehož území se nacházejí:

- 1) bydliště nebo ústřední správa strany, která je povinna plnit závazek, který je pro smlouvu nejcharakterističtější. Pokud je závazek více spojen s právem státu, ve kterém se nachází místo podnikání účastníka závazku, použije se právo tohoto státu;
- 2) umístění nemovitosti, pokud předmětem smlouvy je právo k nemovitosti nebo právo k užívání nemovitosti;
- 3) hlavní místo podnikání dopravce v době uzavření smlouvy o přepravě, pokud byl náklad naložen nebo se sídlo odesílatele nebo místo odeslání nákladu nachází ve stejném státě jako hlavní místo podnikání dopravce.

Posledně uvedené ustanovení se nepoužije, pokud nelze určit místo plnění závazku, který je pro smlouvu nejcharakterističtější, a nelze se dovolávat domněnek stanovených v uvedeném odstavci, protože z okolností případu vyplývá, že smlouva je těsněji provázána s jiným státem.

Pojistné smlouvy se řídí právem státu, v němž má pojistitel bydliště, nebo v případě pojištění nemovitostí právem státu, ve kterém se nemovitost nachází. Rozhodčí smlouva se řídí právem, kterým se řídí hlavní smlouva, nebo není-li to možné, právem místa, kde byla rozhodčí smlouva uzavřena, nebo není-li možné určit místo uzavření, právem státu místa, kde se koná rozhodčí řízení.

Smlouvy uzavřené na burze nebo v aukci se řídí právem státu burzy nebo aukce.

V souladu s článkem 1.39 občanského zákoníku Litevské republiky právo smluvních stran zvolit si rozhodné právo pro smluvní závazek podle článku 1.37 občanského zákoníku nevylučuje ani neomezuje právo spotřebitele hájit jeho zájmy prostředky a opravnými prostředky stanovenými právními předpisy státu jeho obvyklého bydliště, pokud:

- 1) spotřebitelská smlouva byla uzavřena v zemi jeho obvyklého bydliště na základě zvláštní nabídky nebo reklamy v této zemi;
- 2) druhá smluvní strana přiměla spotřebitele, aby za účelem uzavření smlouvy vycestoval do zahraničí;
- 3) druhá strana nebo její zástupce obdržel objednávku od spotřebitele ve státě jeho obvyklého bydliště.

Pokud si smluvní strany spotřebitelské smlouvy nezvolily rozhodné právo, použije se právo státu obvyklého bydliště spotřebitele. Ustanovení tohoto článku se nepoužijí na smlouvy o přepravě ani na smlouvy o službách, kde jsou služby poskytovány pouze spotřebiteli v jiné zemi než v Litevské republice.

V souladu s článkem 1.38 občanského zákoníku Litevské republiky se rozhodné právo pro formu transakce stanoví v souladu s ustanoveními čl. 1.37 odst. 1 zákoníku. Pokud si strany transakce po vzájemné dohodě nezvolí rozhodné právo, řídí se forma transakce právem místa transakce. Smlouva uzavřená mezi stranami se sídlem v různých státech je rovněž platná, pokud její forma splňuje právní požadavky platné pro formu takové transakce alespoň v jednom z těchto států. Forma transakcí týkajících se jakéhokoli nemovitého majetku nebo práv k němu musí splňovat požadavky práva státu, ve kterém se nemovitý majetek nachází. Forma spotřebitelských smluv se řídí právem obvyklého bydliště spotřebitele.

V souladu s článkem 1.40 občanského zákoníku Litevské republiky se forma plné moci řídí právem státu, ve kterém je vystavena. Lhůta platnosti plné moci, není-li v plné moci stanovena, práva a povinnosti zmocněnce, odpovědnost zmocnitelce a zmocněnce vůči sobě navzájem a jejich odpovědnost vůči třetím osobám se řídí právem státu, ve kterém zmocněnec působí.

V souladu s článkem 1.41 občanského zákoníku Litevské republiky se darovací smlouvy řídí právem státu obvyklého bydliště nebo místa podnikání dárce, s výjimkou darovacích smluv, jejichž předmětem je nemovitý majetek, pro který se použije právo místa, kde je nemovitost umístěna. Darovací smlouva nemůže být prohlášena za neplatnou, pokud její forma splňuje požadavky práva místa uzavření darovací smlouvy nebo státu obvyklého bydliště nebo místa podnikání dárce.

V souladu s článkem 1.42 občanského zákoníku Litevské republiky se vztahy spojené s možností postoupit pohledávku a s převodem dluhu řídí právem zvoleným dohodou mezi stranami. Právo zvolené stranami nelze proti dlužníkům v souvislosti s postoupením pohledávky uplatnit, ledaže by byl získán jejich souhlas s výběrem práva. Pokud si strany rozhodné právo nezvolily, na vztah spojený s postoupením pohledávky a převodem dluhu se použije právo upravující závazek, z kterého tato pohledávka nebo dluh vzešly. Forma postoupení pohledávky nebo převodu dluhu se řídí právem rozhodným pro postoupení pohledávky nebo převod dluhu.

Rovněž platí pravidla nařízení Řím I.

3.2 Mimosmluvní závazky

V souladu s článkem 1.43 občanského zákoníku Litevské republiky se práva a povinnosti stran na základě závazků vyplývajících ze způsobené škody řídí na základě volby poškozeného právem státu, ve kterém došlo k činu nebo jiným okolnostem, které vedly ke škodě, nebo právem státu, ve kterém ke škodě došlo. Není-li možné určit stát, ve kterém k činu nebo k jiným okolnostem, které vedly ke škodě, došlo nebo ve kterém došlo ke škodě, použije se právo státu, s nímž je nejtěsněji provázána žaloba na náhradu škody. Po vzniku škody se strany mohou dohodnout, že náhrada škody se bude řídit právem státu soudu, který případ projednává. Pokud mají obě strany obvyklé bydliště ve stejném státě, řídí se otázka náhrady škody právem tohoto státu.

Povinnosti vyplývající ze škody způsobené vadnými výrobky se řídí právem státu, ve kterém ke škodě došlo, pokud se v tomto státě nachází obvyklé bydliště poškozeného nebo místo podnikání osoby odpovědné za škodu anebo poškozený tento výrobek v tomto státě zakoupil. Pokud se místo podnikání osoby odpovědné za škodu nachází nebo pokud poškozený koupil výrobek ve státě obvyklého bydliště poškozeného, použije se právo státu obvyklého bydliště poškozeného. Nelze-li rozhodné právo určit na základě kritérií stanovených v tomto odstavci, použije se právo státu místa podnikání osoby odpovědné za škodu, ledaže by žadatel opíral svůj nárok o právo státu, ve kterém došlo ke škodě.

Rozhodné právo pro závazky vzniklé v souvislosti se škodou určuje podmínky občanskoprávní odpovědnosti, její rozsah, odpovědnou osobu a podmínky pro osvobození od občanskoprávní odpovědnosti.

V souladu s článkem 1.44 občanského zákoníku Litevské republiky je rozhodné právo pro nároky na náhradu škody způsobené v době nehody stanoveno v souladu s Haagskou úmluvou o právu použitelném na dopravní nehody.

V souladu s článkem 1.45 občanského zákoníku Litevské republiky se nároky na náhradu škody způsobené na nemajetkových právech osob hromadnými sdělovacími prostředky řídí podle volby poškozeného právem státu, ve kterém se nachází obvyklé bydliště nebo místo podnikání poškozeného nebo ve kterém došlo ke škodě, nebo podle práva státu obvyklého bydliště nebo místa podnikání osoby, která škodu způsobila. Právo na reakci (popření) se řídí právem státu, ve kterém byla dotyčná publikace vydána nebo ve kterém bylo vysíláno příslušné rozhlasové nebo televizní vysílání.

V souladu s článkem 1.46 občanského zákoníku Litevské republiky se nároky na náhradu škody způsobené nekalou soutěží řídí právem státu, na jehož trhu došlo k nepříznivým účinkům nekalé soutěže. Pokud nekalá soutěž ovlivnila pouze zájmy určité osoby, rozhodným právem je právo státu, ve kterém se nachází místo podnikání poškozeného.

Rovněž se použijí pravidla v nařízení Řím II.

3.3 Osobní stav, jeho aspekty související s občanským stavem (jméno, bydliště, způsobilost k právům a právním úkonům)

V souladu s článkem 1.15 občanského zákoníku Litevské republiky mají cizí občané v Litevské republice stejnou občanskoprávní způsobilost k právům a k právním úkonům jako občané Litevské republiky. Výjimky z tohoto pravidla mohou být stanoveny zákony Litevské republiky. Čas narození nebo úmrtí cizích státních příslušníků je určen právem státu jejich obvyklého bydliště (článek 2.12 zákoníku) v době narození nebo smrti. Osoby bez státní příslušnosti v Litevské republice mají stejnou občanskoprávní způsobilost k právům a k právním úkonům jako občané Litevské republiky. Jednotlivé výjimky z tohoto pravidla mohou být stanoveny právními předpisy Litevské republiky. Čas narození nebo úmrtí osob bez státní příslušnosti je určen právem státu jejich obvyklého bydliště v době narození nebo úmrtí.

Podle článku 1.16 občanského zákoníku Litevské republiky je občanskoprávní způsobilost cizích státních příslušníků a osob bez státní příslušnosti stanovena právem státu jejich obvyklého bydliště. Pokud tyto osoby nemají obvyklé bydliště nebo je nelze určit s jistotou, určuje se jejich způsobilost k právům a právním úkonům v souladu s právem státu, v němž dotyčnou transakci uzavřely. Pokud osoba žije ve více než jednom státě, platí právo státu, s nímž je osoba nejtěsněji provázána. Cizí státní příslušníci a osoby bez státní příslušnosti, kteří mají trvalé bydliště v Litevské republice, mohou být v souladu s postupem stanoveným právními předpisy republiky Litvy v určitých oblastech uznáni za nezpůsobilé nebo za osoby mající omezenou způsobilost k právům a právním úkonům nebo jim může být při rozhodování poskytována pomoc. Změna obvyklého bydliště nemá žádný vliv na způsobilost k právům a právním úkonům, pokud byla tato způsobilost nabyta již před změnou obvyklého bydliště.

V souladu s článkem 1.17 občanského zákoníku Litevské republiky se osoba nemůže dovolávat nezpůsobilosti podle práva státu svého obvyklého bydliště, pokud byla způsobilá k právům a právním úkonům podle práva státu, ve kterém byla transakce uzavřena, ledaže by druhá strana transakce věděla nebo měla vědět o nezpůsobilosti této osoby podle práva státu jejího obvyklého bydliště. Tato ustanovení se nevztahují na rodinné a dědické právo ani na věcná práva.

Podle článku 1.18 občanského zákoníku Litevské republiky jsou cizí státní příslušníci a osoby bez státní příslušnosti uznáni za pohřešované nebo prohlášení za mrtvé v souladu s právem státu jejich posledního známého obvyklého bydliště.

3.4 Určení vztahu rodič – dítě, včetně osvojení

3.4.1 Určení vztahu rodič – dítě

Rodičovství dítěte (uznání, určení nebo zpochybnění otcovství nebo mateřství) se stanoví buď v souladu s právem státu, jehož občanství získalo dítě při jeho narození, nebo podle práva státu uznaného jako místo obvyklého bydliště dítěte při jeho narození, nebo podle práva státu obvyklého bydliště jednoho z rodičů dítěte nebo státu, jehož je rodič státním příslušníkem v době narození dítěte, podle toho, co je pro dítě příznivější. Důsledky uznání rodičovství dítěte jsou určeny právem státu, v němž má dítě obvyklé bydliště. Způsobilost otce (matky) dítěte uznat otcovství (mateřství) je dána právem státu, ve kterém má v době uznání otcovství (mateřství) své obvyklé bydliště. Forma uznání otcovství (mateřství) se řídí právem místa uznání otcovství (mateřství) nebo právem státu obvyklého bydliště dítěte (článek 1.31 občanského zákoníku). Osobní a majetkové vztahy mezi dětmi a rodiči se řídí právem státu obvyklého bydliště dítěte. Pokud ani jeden z rodičů dítěte nemá obvyklé bydliště ve státě obvyklého bydliště dítěte a dítě a oba jeho rodiče jsou státními příslušníky stejného státu, použije se právo státu, jehož jsou státními příslušníky (článek 1.32 občanského zákoníku).

3.4.2 Osvojení

Vztahy související s osvojením se řídí právem státu obvyklého bydliště dítěte. Pokud je zřejmé, že osvojení podle práva státu obvyklého bydliště dítěte, které má být osvojeno, nebude mít za následek uznání osvojení ve státě obvyklého bydliště nebo státní příslušnosti adoptivního rodiče (rodičů), může k tomuto osvojení dojít podle práva těchto států za předpokladu, že by to nebylo v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Pokud není jasné, zda bude osvojení uznáno v jiném státě, je osvojení zakázáno. Vztahy mezi osvojeným dítětem, jeho osvojitelem (osvojiteli) a jejich příbuznými se řídí právem státu obvyklého bydliště osvojitele (osvojitelů) (článek 1.33 občanského zákoníku).

3.5 Manželství, nesezdané soužití, registrované partnerství, rozvod, rozlučka, vyživovací povinnost

3.5.1 Manželství

Způsobilost uzavřít manželství a další podmínky manželství jsou stanoveny právem Litevské republiky. Manželství by mělo být registrováno u matričních orgánů Litevské republiky, pokud alespoň jeden z manželů má v Litvě obvyklé bydliště nebo alespoň jeden z nich je v době uzavření manželství státním příslušníkem Litevské republiky. Způsobilost uzavřít manželství a další podmínky manželství cizích státních příslušníků a osob bez státní příslušnosti, které nemají obvyklé bydliště v Litevské republice, mohou být stanoveny právem státu obvyklého bydliště obou osob, které chtějí manželství uzavřít, za předpokladu, že manželství bude uznáno ve státě obvyklého bydliště alespoň jedné z osob, které chtějí manželství uzavřít. Manželství uzavřené podle práva cizího státu je v Litevské republice uznáno, s výjimkou případů, kdy oba manželé, kteří mají obvyklé bydliště v Litevské republice, uzavírali manželství v cizím státě s cílem vyhnout se zrušení manželství v souladu s právními předpisy Litevské republiky (článek 1.25 občanského zákoníku). Postup uzavření manželství je dán právem státu, ve kterém je manželství uzavíráno. Manželství je rovněž uznáno za platné, pokud je postup, kterým bylo uzavřeno, v souladu s požadavky práva státu obvyklého bydliště nebo státní příslušnosti alespoň jednoho z manželů v době uzavření manželství (článek 1.26 občanského zákoníku). Osobní vztahy mezi manželé se řídí právem státu jejich obvyklého bydliště. Pokud mají manželé obvyklé bydliště v různých státech, řídí se jejich osobní vztahy právem státu jejich posledního společného obvyklého bydliště. Pokud manželé neměli společné obvyklé bydliště, použije se právo státu, s nímž mají manželé nejtěsnější osobní vztahy. Není-li možné určit, se kterým státem mají manželé nejtěsnější osobní vztahy, použije se právo státu, v němž bylo manželství uzavřeno (článek 1.27 občanského zákoníku).

3.5.2 Nesezdané soužití a registrované partnerství

Není upraveno.

3.5.3 Rozvod a rozlučka

V souladu s článkem 1.29 občanského zákoníku se rozlučka a rozvod řídí právem obvyklého bydliště manželů. Nemají-li manželé společné obvyklé bydliště, použije se právo státu jejich posledního společného obvyklého bydliště, nebo není-li to možné, právo státu soudu, který věc posuzuje. Pokud právní předpisy státu, jehož jsou oba manželé státními příslušníky, rozvod zakazují nebo stanoví zvláštní podmínky rozvodu, může být manželství zrušeno v souladu s právními předpisy Litevské republiky, pokud je jeden z manželů rovněž státním příslušníkem Litevské republiky nebo má obvyklé bydliště v Litevské republice.

Rovněž se použijí pravidla nařízení Rady (EU) č. 1259/2010 ze dne 20. prosince 2010, kterým se provádí posílená spolupráce v oblasti rozhodného práva pro rozvod a rozluku (Řím III).

3.5.4 Vyživovací povinnost

Rozhodné právo pro vyživovací povinnost v rámci rodiny (výživné) se stanoví v souladu s Haagskou úmluvou ze dne 2. října 1973 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti (článek 1.36 občanského zákoníku).

Rovněž se použije Haagský protokol ze dne 23. listopadu 2007 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti.

3.6 Majetkové poměry v manželství

V souladu s článkem 1.28 občanského zákoníku se majetkové poměry mezi manželi řídí právem státu jejich obvyklého bydliště. Pokud mají manželé obvyklé bydliště v různých státech, použije se právo státu, jehož jsou oba manželé státními příslušníky. Pokud jsou manželé státními příslušníky různých států a nikdy neměli společné obvyklé bydliště, použije se právo státu, v němž bylo manželství uzavřeno. Smluvní úprava majetkových poměrů mezi manželi se řídí právem státu zvoleným dohodou mezi manželi. V tomto případě si manželé mohou zvolit právo státu současného nebo budoucího obvyklého bydliště nebo právo státu, ve kterém došlo k uzavření manželství nebo jehož je jeden z manželů státním příslušníkem. Dohoda mezi manželi o rozhodném právu se považuje za platnou, pokud splňuje požadavky práva státu, který si zvolili, nebo státu, ve kterém byla dohoda uzavřena. Platné právo zvolené dohodou lze proti třetím stranám uplatnit, pouze pokud si třetí strany této skutečnosti byly nebo měly být vědomy. Rozhodné právo zvolené dohodou mezi manželi lze použít k řešení sporu týkajícího se věcných práv k nemovitostem, pouze pokud jsou splněny podmínky pro zápis tohoto majetku a věcných práv k tomuto majetku do veřejného rejstříku ve státě, v němž se nemovitost nachází. Dohoda mezi manželi o změně majetkových poměrů mezi nimi se řídí právem státu obvyklého bydliště manželů v době takové změny. Pokud v době změny majetkových poměrů mezi manželi manželé žili v různých státech, použije se právo státu jejich posledního společného obvyklého bydliště, nebo pokud takové obvyklé bydliště neexistuje, právo, kterým se řídí majetkové poměry mezi manželi.

3.7 Závěti a dědictví

Způsobilost zůstavitele vypracovat, změnit nebo zrušit závěť se řídí právem státu, kde má zůstavitel obvyklé bydliště. Pokud osoba neměla obvyklé bydliště nebo jej nelze zjistit, určuje se způsobilost k vyhotovení závěti podle práva státu, ve kterém byla vyhotovena (článek 1.60 občanského zákoníku). Forma závěti, její změna nebo zrušení se řídí právem státu, ve kterém byly takové úkony učiněny. Závěť, její změna nebo zrušení se rovněž považují za platné, pokud forma těchto úkonů splňuje požadavky práva státu obvyklého bydliště zůstavitele nebo práva státu, jehož byl zůstavitel státním příslušníkem v době, kdy byly tyto úkony provedeny, nebo právem státu, v němž měl obvyklé bydliště v době, kdy byly tyto úkony provedeny, nebo státu, v němž došlo k jeho smrti. Závěť týkající se nemovitého majetku, jakož i změna nebo zrušení takové závěti, se považuje za platnou, pokud je její forma v souladu s právem státu, ve kterém se nemovitý majetek nachází (článek 1.61 občanského zákoníku). V souladu s článkem 1.62 občanského zákoníku se právo státu, v němž měl zesnulý v době své smrti obvyklé bydliště, vztahuje na jiná dědická práva než dědická práva týkající se nemovitého majetku. Dědické vztahy týkající se nemovitostí se řídí právem státu, ve kterém se nemovitost nachází. Pokud k dědictví došlo po smrti státního příslušníka Litevské republiky, zdědí jeho dědici, kteří mají bydliště v Litevské republice a mají nárok na vyhrazenou část pozůstalosti, bez ohledu na rozhodné právo, tuto část v souladu se zákonem Litevské republiky, s výjimkou nemovitého majetku. Pokud podle práva, které se uplatní na dědické vztahy, nelze majetek převést do cizího státu bez dalších dědiců a majetek se nachází v Litvě, převede se dotyčný majetek do vlastnictví Litevské republiky.

Rovněž se uplatní pravidla nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení.

3.8 Věcná práva

V souladu s článkem 1.48 občanského zákoníku se vlastnictví a další majetková práva k nemovitým a movitým věcem řídí právem státu, ve kterém se majetek nacházel v době změny jeho právního postavení. Majetek je uznán jako nemovitý nebo movitý podle práva státu, ve kterém se nachází. Úřední zápis vlastnických a jiných majetkových práv se řídí právem státu, ve kterém se nemovitost v době zápisu nachází. Vlastnictví nemovitosti nabyté vydržením se řídí právem státu, ve kterém se nemovitost nachází.

3.9 Insolvence

Poslední aktualizace: 05/11/2021

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.